

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **K. Ď.**, zastúpenej JUDr. E. Š., proti žalovanému **S., o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica, pod sp.zn. 19 C 104/2005, na dovolanie Ing. P. Ď.Ď. a žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. 14 Co 199/2009 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie Ing. P. Ď.Ď. a žalobkyne **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 10. júna 2009, č.k. 19 C 104/2005-205 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala náhrady škody titulom nesprávneho úradného postupu Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len krajský súd), ku ktorému malo dôjsť tým, že nevyznačil doložku právoplatnosti a vykonateľnosti na právoplatnom a vykonateľnom zmenkovom rozkaze, ktorý vydal 24. apríla 2003 pod č.k. 3 ZM 53/03-Va-54. S poukazom na ustanovenie § 18 predmetného zákona č. 58/1969 Zb. konštatoval, že pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sa vyžaduje ako základná podmienka nesprávny úradný postup štátneho orgánu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi vzhľadom na to, že sa jedná o zodpovednosť objektívnu bez možnosti štátu liberovať sa. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na ustanovenia § 175 ods. 2 a 3 O.s.p. a konštatoval, že tieto ustanovenia neupravovali postup súdu v prípade, ak odôvodnené námietky podali za žalovaného osoby, ktoré nemali oprávnenie za neho konať.

Mal preto za to, že v takom prípade bolo potrebné postupovať podľa § 175 ods. 3 O.s.p. a na prejednanie takýchto námietok nariadiť pojednávanie. Až na takto nariadenom pojednávaní by bolo možné vykonať dôkazy ohľadne skutočnosti, či námietky podali osoby oprávnené konať v mene žalovaného alebo či námietky podali osoby neoprávnené. V tomto smere postupoval aj krajský súd po podaní námietok s tým, že návrh žalobkyne na vyznačenie právoplatnosti a vykonateľnosti zmenkového platobného rozkazu uznesením z 15. marca 2004 zamietol, ktoré rozhodnutie potvrdil Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 28. októbra 2004. Konštatoval, že tým, že bolo potrebné v zmenkovej veci najprv nariadiť pojednávanie na prejednanie námietok, nemohla byť do času rozhodnutia o námietkach ani vyznačená právoplatnosť a vykonateľnosť zmenkového platobného rozkazu, v zmysle vtedy účinného ustanovenia § 23 vyhlášky č. 66/1992 Zb. o spravovacom poriadku pre okresné a krajské súdy. Dospel k záveru, že práve opačný postup, kedy by krajský súd napriek tomu, že o námietkach žalovaného nebolo právoplatne rozhodnuté, vyznačil právoplatnosť a vykonateľnosť platobného rozkazu, postupoval by nesprávne, z ktorého jeho postupu by následne mohla vzniknúť škoda, ak by sa následne pri prejednaní námietok zistilo, že tieto sú podané oprávnenými osobami a ak by takéto rozhodnutie bolo vykonané. Uzavrel, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup krajského súdu, ktorý je nevyhnutnou podmienkou vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu, a preto žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 15. decembra 2009, sp.zn. 14 Co 199/2009 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Dospel k záveru, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. S poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa a odkázal na ne. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 151 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie Ing. P. Ď.Ď. a žalobkyňa. Obaja dovolatelia prípustnosť dovolania odôvodnili ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. že im postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietali, že napriek tomu, že po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností v zmysle ustanovenia § 92 ods. 2 O.s.p., konajúce súdy tomto návrhu na zmenu účastníka nerozhodli. Taktiež namietali aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia

odvolacieho súdu z dôvodu, že sa tento nevysporiadal s námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní, nepodložil rozhodnutie citáciou zákonných ustanovení a neuviedol právne úvahy, na základe ktorých rozhodol. Ďalej namietali, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa, spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Žalobkyňa v dovolaní uviedla, že nebola v konaní riadne zastúpená a bola jej odňatá možnosť dať sa riadne zastupovať. Zhodne navrhli, aby dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa, zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k dovolaniam písomne nevyjadril.

Za účelom posúdenia subjektívnej prípustnosti dovolania (nakoľko dovolanie podal Ing. P. Ď. a žalobkyňa) dovolací súd v prvom rade poukazuje na podstatu procesnoprávneho inštitútu zakotveného v ustanovení § 92 ods. 2 a 3 O.s.p., umožňujúceho zmenu účasti v priebehu konania.

V zmysle ustanovenia § 92 ods. 2 O.s.p. ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže navrhovateľ alebo ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené, alebo na koho prešli, navrhnúť, aby do konania na miesto doterajšieho účastníka vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

V zmysle ustanovenia § 92 ods. 3 O.s.p. súd vyhovie návrhu, ak sa preukáže, že po začatí konania nastala právna skutočnosť uvedená v odseku 2, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto navrhovateľa; súhlas odporcu alebo toho, kto má vstúpiť na jeho miesto, sa nevyžaduje. Právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú zachované.

Ustanovenie § 92 ods. 2 a 3 O.s.p. umožňuje zmenu účastníkov konania, a to v závislosti od hmotnoprávnych zmien, ku ktorým, ako je to aj v prejednávanej veci, došlo po začatí súdneho konania. Zmena účastníkov je prípustná aj v odvolacom konaní [pozn.: z ustanovenia § 216 ods. 1 O.s.p. vyplýva iba to, že v odvolacom konaní nie je použiteľné ustanovenie § 92 ods. 1 a 4 O.s.p. (teda nie aj § 92 ods. 2 a 3 O.s.p.)].

K procesnému nástupníctvu dôjde vtedy, ak právna skutočnosť, z ktorej je možné vyvodit' prechod práva alebo povinnosti, o ktoré v konaní ide, nastala po rozhodnutí súdu prvého stupňa a súčasne žalobca alebo ten, na koho práva alebo povinnosti prešli, navrhol zmenu účastníctva pred skončením odvolacieho konania (predtým, ako odvolací súd rozhodol). Návrh na zmenu účastníka konania je treba považovať za návrh v zmysle § 42 ods. 1 O.s.p., ktorého doručenie súdu má za následok začatie konania o takomto návrhu.

Podľa § 82 ods. 1 O.s.p. konanie je začaté dňom, keď došiel súdu návrh na jeho začatie alebo keď bolo vydané uznesenie, podľa ktorého sa konanie začína bez návrhu.

Z obsahu spisu vyplýva, že Ing. P. Ď. písomným podaním z 15. decembra 2009 (č.l. 234), oznámil súdu prvého stupňa, že „dňa 14. decembra 2009 bola medzi doterajším žalobcom ako postupcom a predkladateľom tohto návrhu ako postupníkom uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom je náhrada škody, ktorá je predmetom tohto konania“ a zároveň navrhol, aby v zmysle ustanovenia § 92 ods. 2 O.s.p. súd o tomto jeho návrhu rozhodol. Návrh bol podaný na poštovú prepravu prostredníctvom Pošty K. 15. decembra 2009, adresovaný Okresnému súdu Banská Bystrica. Z podacej pečiatky Okresného súdu Banská Bystrica vyplýva, že tento súdu došiel 17. decembra 2009 a bol postúpený odvolaciemu súdu 22. decembra 2009 (č.l. 233). Zároveň podaním zo 16. decembra 2009 (č.l. 231), došlým na Krajský súd v Banskej Bystrici 21. decembra 2009, Ing. P. Ď. oznámil Krajskému súdu v Banskej Bystrici postúpenie pohľadávky a požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov. Predtým však, ako vôbec mohlo byť začaté konanie v zmysle § 92 ods. 2 a 3 O.s.p., Krajský súd v Banskej Bystrici na pojednávaní 15. decembra 2009 už vyhlásil svoje potvrdzujúce rozhodnutie.

Je zrejmé, že konanie o návrhu na pripustenie zmeny účastníka do konania v zmysle § 82 ods. 1 O.s.p. mohlo začať až 22. decembra 2009 (kedy bol návrh postúpený Krajskému súdu v Banskej Bystrici), predtým však už Krajský súd v Banskej Bystrici o veci samej rozhodol 15. decembra 2009. V zmysle § 154 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. je pre rozhodnutie súdu (či už má povahu rozsudku alebo uznesenia) rozhodujúci stav, existujúci v čase jeho vydania. Vzhľadom na uvedenú časovú postupnosť vydania rozhodnutia vo veci samej a doručenia návrhu na pripustenie zmeny účastníka konania, došiel dovolací súd jednak k záveru o **1/** subjektívnej neprípustnosti dovolania Ing. P. Ď. s poukazom na ustanovenie § 240 ods. 1 O.s.p. a k záveru o **2/** neopodstatnenosti dovolacej námietky

žalobkyne, že nerozhodnutím o návrhu na zmenu účastníkov konaní v zmysle § 92 ods. 2 a 3 O.s.p. jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

1/ Pokiaľ ide o dovolanie Ing. P. Ď., z ustanovenia § 240 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolanie môže podať účastník konania do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni. Ak odvolací súd vydal opravné uznesenie, plynie táto lehota od doručenia opravného uznesenia.

Zákon v § 240 ods. 1 O.s.p. ustanovuje, že na podanie dovolania je v prvom rade legitimovaný subjekt, ktorý bol účastníkom konania, ktoré právoplatne skončilo rozhodnutím odvolacieho súdu. Dovolanie môže podať pôvodný účastník konania, resp. jeho právny nástupca (univerzálny alebo singulárny).

Vzhľadom na skôr uvedené závery o oneskorenom dôjdení návrhu na pripustenie zmeny návrhu je zrejmé, že Ing. P. Ď. sa nemohol stať účastníkom konania v posudzovanej veci, nebol oprávnený podať dovolanie, a preto bolo ním podané dovolanie odmietnuté ako dovolanie podané neoprávnenou osobou (§ 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

2/ Podmienku subjektívnej prípustnosti dovolania u žalobkyne považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) za splnenú; zistil, že dovolanie bolo podané včas (§ 240 ods. 1 O.s.p.), dovolateľka je zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) a bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal najskôr, či jej opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku

ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Čo sa týka dovolania žalobkyne a v ňom uvedeného dôvodu prípustnosti dovolania, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa osobitne zamerl na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

K odňatiu možnosti konať pred súdom malo podľa názoru žalobkyne dôjsť tým, že odvolací súd nerozhodol o návrhu Ing. P. Ď. na zmenu účastníka v konaní v zmysle § 92 ods. 2 a 3 O.s.p. Pri tejto dovolacej námietke dovolací súd poukazuje na skôr uvedený záver o oneskorenom podaní návrhu na pripustenie zmeny účastníka konania, z ktorého je zrejmý dôsledok, že nerozhodnutím o ňom nemohlo dôjsť ani k odňatiu možnosti žalobkyne konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd ďalej dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľky týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠĽP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12,

§ 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval

na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Súd prvého stupňa uviedol, že žalobu zamieta z dôvodu, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup krajského súdu, ktorý je nevyhnutnou podmienkou vzniku žalovaného za škodu. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa sa stotožnil aj odvolací súd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a preto aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok s poukazom na ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Pokiaľ ide o námietku žalobkyne, že je bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že nebola v konaní riadne zastúpená, táto námietka nie je dôvodná. Žalobkyňa udelila plnú moc na zastupovanie v konaní JUDr. J. K.K. (č.l. 10), s ktorým aj súdy nižších stupňov konali. Na to, aby súd konal s Ing. P. Ď. ako zástupcom žalobkyne na základe plnej moci nachádzajúcej sa na č.l. 237, neboli splnené procesné podmienky. Nakoľko Ing. P. Ď. nie je advokátom, nemohol s ním súd konať popri už skôr ustanovenému advokátovi JUDr. J. K. v zmysle § 25 ods. 3 O.s.p., a na to, aby konal výlučne s ním, nebola splnená procesná podmienka stanovená ustanovením § 28 ods. 3 O.s.p. Zo spisu nevyplýva, že by žalobkyňa odvolala plnomocenstvo advokátovi JUDr. J. K. a súčasne túto skutočnosť včas oznámila súdu, ako to vyžaduje ustanovenie § 28 ods. 3 O.s.p. Preto postup súdov nižších stupňov, keď konal len s JUDr. J. K. bol správny.

Žalobkyňa ďalej namietala aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobkyne boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobkyňou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyne, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nebol podaný návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. novembra 2011

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Falbová